

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

Tallaksen, Stian

Stian Tallaksens Levnetsløb.

Mit Levnetsløb jeg strive vil,
 skønt jeg har liden Tid dertil, —
 saa Færgen lægger jeg iland,
 af Haand jeg Spaden slippe kan.
 Jeg sætter mig hen til et Bord
 og der optegner nogle Ord.

Da attenhundred' ti, man skrev
 da blev jeg født i Søndelen.
 Min Moder Navnet Elen bar,
 hun Stian Oddens Datter var.
 Min Fæder i Gjereftad var fød,
 Der blev han og indtil sin Død.

Kun tvende Aar jeg gammel var,
 til Gjereftad man da mig bar.
 Min Fæder købte der en Gaard,
 som Byholdt hed. I Barndomsaar
 der voksede jeg i Stilhed frem.
 Jeg aldrig glemmer Fædre hjem.

Min Fæder maa i Krigen gaa,
 der som en kjæk Normand at staa
 og værges for sit Fædreland,
 saa Svensken det ei tue kan.
 De Tider ere nu forbi;
 Gid Norge Norge blive stedse fri!

Lidt over fire Aar jeg var,
 Min Fæder hjem Gæværet bar.
 I Kjøle rød betegned' Blod,
 han da paa Gulvet for mig stod.
 Han var en raff og livlig Mand;
 jeg meget godt det mindes kan.

Da jeg var henved de syv Aar,
 en liden Bog jeg da mig faar:
 i den jeg læste med stor Fliid,
 da var min Moder mod mig blid.
 I Skolen jeg og gjerne gif,
 god Undervisning der jeg fik.

Engang jeg Søren Abel saa
 forbi min Fæders Hus at gaa;
 min Moder sagde han var Præst;

V box 21:617

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10
0 mm
i Kirken talte han nok bedst.
For mig det sig ei soied saa
paa Prækestol se Abel staa.

Den første Gang jeg Kirken saa,
Provst Krog i Rordøren da staa.
Til Almuen han talte om:
"John Næs til Eder nylig kom.
Derefter blier han Eders Præst;
han bringer med saa god Attest."

Og straks derefter jeg det saa,
John Næs paa Prækestol op gaa.
Han talte høit, han talte klart,
hans gode Evner blev ei spart,
Vangelium var Sædejord;
opmærksom hørte jeg hvert Ord.

"Her første Gang jeg Sæden stirper,
Gid den paa Klippen ei hendoer,
at i god Jord den falde kan
saavel hos Kvinde som hos Mand!"
Da blev jeg i mit Hjerte glad,
Enfoldig jeg til Herren bad.

I Skolen gik jeg Nær for Nær,
saa bedre Kundstaber jeg saar.
Min Lærer var imod mig god,
derved jeg fik et godt frit Mod.
O glade Tid, o Ungdomskaar
jeg mindes tidt i ældre Nær.

Da jeg var fulde seksten Nær,
jeg med min Fæder til Kirken gaar;
der jeg igjæntog Daabens Pagt,
og lovede holde den iagt,
at tro paa Fæder, Søn og Mand,
ei gaa i Ondes Ledebaand.

John Næs mig mange Spørgsmaal gav,
derpaa saa fik han rigtig Svar,
Med mig han vel fornøjet var,
det glæder mig indtil min Grav.
Dog, dengang libet vidste jeg,
hvor slibrig her er Livets Vej.

Kragere.